

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาคพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัยตามผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (ดังตารางที่ 1)

ตอนที่ 2 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา (ดังตารางที่ 2-3)

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสม) ของนักศึกษา แผน ก. กับนักศึกษาแผน ข. (ดังตารางที่ 4-6)

ตอนที่ 4 แสดงผลการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แผน ก. และ แผน ข. (ดังตารางที่ 7-8)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางแสดงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	82	80.4
หญิง	20	19.6
2. ชั้นปี		
ชั้นปี 2	38	37.3
ชั้นปี 3	32	31.4
ชั้นปี 4	32	31.4

ตารางที่ 1 ตารางแสดงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา (ต่อ)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
3. แผนการเรียน		
แผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ)	47	46.1
แผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)	55	53.9
4. คะแนนเฉลี่ยสะสม		
1.75 – 2.49	45	44.1
2.50 – 3.24	52	51.0
3.25 – 4.00	5	4.9
(มีคะแนนเฉลี่ยสะสมของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 2.59)		

จากตารางที่ 1 พบว่ามีนักศึกษาชายมากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 80.4) นักศึกษาหญิง (คิดเป็นร้อยละ 19.6) กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 มากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 37.3) ชั้นปี 34 และปี 4 มีจำนวนเท่ากัน (คิดเป็นร้อยละ 31.4) เป็นนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและธุรกิจกีฬามากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 53.9) และเป็นนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) (คิดเป็นร้อยละ 46.1) มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในช่วง 2.50-3.24 มากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 51.0) รองลงมาอยู่ในช่วง 1.75-2.49 (คิดเป็นร้อยละ 44.1) และมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.25-4.00 (คิดเป็นร้อยละ 4.9)

ตอนที่ 2 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา (ดังตารางที่ 2 และ 3)

ตารางที่ 2 ตารางแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ)

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.71	.08	สูง
ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา	5.14	.05	มาก
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยสะสม)	2.76	.05	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาแผน ก. มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.71$) มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 5.14$) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.76$)

ตารางที่ 3 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)

ตัวแปร	$\bar{x}$	S.D	ระดับ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.52	.09	สูง
ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา	5.00	.07	มาก
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.46	.05	ต่ำ

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 3.52$) มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 5.00$) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x} = 2.46$) ที่ค่อนข้างต่ำระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาแผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ) กับ นักศึกษาแผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)

ตารางที่ 4 ตารางเปรียบเทียบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)

แผนการเรียน	จำนวน N	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
		$\bar{x}$	S.D	t-value
พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.)	47	3.71	.51	1.61
พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจ (แผน ข.)	55	3.52	.65	

จากตารางที่ 4 พบว่านักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) และนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)

แผนการเรียน	จำนวน N	ความพึงพอใจในวิชาชีพ		
		$\bar{X}$	S.D	t-value
พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.)	47	5.14	.31	1.66
พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)	55	5.00	.52	

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) และนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 6 ตารางแสดงการเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)

แผนการเรียน	จำนวน N	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
		$\bar{X}$	S.D	t-value
พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.)	47	2.76	.36	4.20**
พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)	55	2.46	.36	

**p < .001

จากตารางที่ 6 พบว่านักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) และนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

ตอนที่ 4 แสดงผลการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ) และนักศึกษาแผน ข. (พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)

ตารางที่ 7 แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ)

ตัวแปร	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ความพึงพอใจในวิชาชีพ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	1.00		
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.22	1.00	
ความพึงพอใจในวิชาชีพ	.18	.29	1.00

จากตารางที่ 7 พบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับต่ำ ($r = .22$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ($r = .18$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ พบว่าความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีความสัมพันธ์กันในทางบวกใน ($r = .29$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 8 ตารางแสดงความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพ
พลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแผน ข. (พลศึกษา และเทคโนโลยี
ธุรกิจกีฬา)

ตัวแปร	ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์	ความพึงพอใจใน วิชาชีพ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	1.00		
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	.41*	1.00	
ความพึงพอใจในวิชาชีพ	.28	.46**	1.00

* $P < .01$ และ ** $P < .001$

จากตารางที่ 8 พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขา
วิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีความสัมพันธ์ในทางบวก ($r = .41$) อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขา
พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ($r = .28$) อย่างไม่มี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้พบว่าและ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความสัมพันธ์กันในทางบวก
($r = .46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .001

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความพึงพอใจในวิชา
พลศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ใน
ครั้งนี้ ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยเรียงตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การอภิปรายผล ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การอภิปรายผล การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ) และแผน ข.
(พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา)

ตอนที่ 3 การอภิปรายผลการเปรียบเทียบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพ พหุศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพหุศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพหุศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)

ตอนที่ 4 การอภิปรายผลการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความพึงพอใจในวิชาชีพพหุศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาพหุศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาพหุศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.)

ตอนที่ 1 การอภิปรายผลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศชาย (คิดเป็นร้อยละ 80.4) ให้ความสนใจในการเรียนด้านพหุศึกษามากกว่าเพศหญิง (คิดเป็นร้อยละ 37.3) ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 2 มากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 37.3) และเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 3 และ 4 มีจำนวนเท่ากัน (คิดเป็นร้อยละ 31.4) และนักศึกษาส่วนมากเลือกเรียนในสาขาวิชาพหุศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬามาก (คิดเป็นร้อยละ 53.9) สอดคล้องกับเกียรติศักดิ์ เฟือกพันธ์ (2541) พบว่า ผู้บังคับบัญชาสำเร็จการศึกษา แผน ข. มีความคิดเห็นต่อการผลิตของหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุดและจำนวนผู้ว่างงานเมื่อสำเร็จการศึกษามีน้อยมาก ซึ่งมีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง คือช่วง 2.50 – 3.14 (คิดเป็นร้อยละ 51.0)

ตอนที่ 2 การอภิปรายระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพหุศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาพหุศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

2.1 นักศึกษาพหุศึกษาทั้งสองสาขาวิชา มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาสาขาพหุศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) และนักศึกษาสาขาวิชาพหุศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับสูง เนื่องจากนักศึกษา สาขาพหุศึกษาทั้งสองสาขา เป็นผู้มีความทะเยอทะยานชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัด แสดงออกมีเอกลักษณ์ของตัวเอง มีระดับความคาดหวังสูง มีความอดทนสูง ชอบอิสระไม่ย่อท้อต่อความลำบาก ซึ่งสอดคล้องกับคารณี วงษ์อยู่น้อย (2525) และฐิพ อ่อนโคกสูง (2522) ที่ว่าผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะต้องเป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยานสูง กล้าเสี่ยงพอ มีการจัดระบบงานที่ดี มีระดับความคาดหวังสูง ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ และสอดคล้องกับสุขสมร ประพัฒน์ทอง และดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523) ได้กล่าวว่า ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่า จะเห็นผู้ที่ไม่ปฏิเสธปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง แต่จะมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหา มีความอดสาหะพากเพียร ไม่ยอมแพ้อุปสรรคที่ขัดขวางง่ายเกินไปและสอดคล้องกับ ไวนอร์ (1972) กล่าวว่าผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สูงว่า มีความตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลว ชอบเลื่องงานสลับซับซ้อนกว่าผู้ที่มีความตั้งใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีความตั้งใจในการทำงาน และสอดคล้องกับแนวคิดของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2534) ที่กล่าวว่า ลักษณะของผู้มีความตั้งใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ต้องมีความทะเยอทะยานมีความคาดหวังในความสำเร็จ และมีความอดทนต่อความลำบาก

2.2 นักศึกษาสาขาพลศึกษาทั้งสองสาขา มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาอยู่ในระดับมาก จากการวิจัยนี้ พบว่า นักศึกษาที่แผน ก. (พลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ) และแผน ข. พลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจ มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 5.14$ และ 5.00 ตามลำดับ) ผู้วิจัยสามารถอภิปรายอภิปรายได้ว่า ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้จัดหลักสูตร และการบริหารการเรียนการสอนได้เป็นที่น่าพอใจของนักศึกษาและของผู้เรียนสอดคล้องกับการวิจัยของเกียรตินาคีดิ์ เผือกพันธ์ (2541) ที่พบว่านักศึกษสาขาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีความเห็นว่า หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากและสอดคล้องกับงานวิจัยของเทพวรรณ สิงหนุตร (2540) พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาอยู่ในระดับมาก

2.3 นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.46$)

2.3.1 จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา และวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง จากพื้นฐานการเรียนของนักศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524) มีรายวิชาที่สอดคล้องกับวิชาบังคับของแผน ก. ที่จะต้องเรียนในมหาวิทยาลัย จำนวน 14 หน่วยกิต จึงทำให้นักศึกษา แผน ก. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) อยู่ในระดับปานกลาง

2.3.2 จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) อยู่ในระดับต่ำ (ก่อนไปทางปานกลาง) จากพื้นฐานการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักศึกษาแผน ข. ไม่มีวิชาพื้นฐานที่จะนำไปศึกษาในระดับอุดมศึกษา ที่นักศึกษาแผน ข. จะต้องเรียน จำนวน 27 หน่วยกิตไม่ว่าจะเป็นโททศน์ศึกษาเบื้องต้น คอมพิวเตอร์กีฬา เทคโนโลยีธุรกิจกีฬา การบริหารธุรกิจกีฬา การจัดและบริหารศูนย์สุขภาพและศูนย์กีฬา การสื่อสารมวลชนสำหรับการกีฬาธุรกิจเบื้องต้น เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น การเขียนและรายงานข่าว การถ่ายภาพเบื้องต้นการออกแบบนิเทศศิลป์ องค์ประกอบศิลป์ ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นวิชาที่นักศึกษาไม่มีพื้นฐานในการเรียนมาก่อน จึงทำให้นักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ (ก่อนไปทางปานกลาง)

ตอนที่ 3 การอภิปรายผลการเปรียบเทียบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาพลศึกษา และ วิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับ นักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจ กีฬา (แผน ข.) สมมติข้อที่ 1 “นักศึกษาสาขาพลศึกษา และวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจ กีฬา (แผน ข.) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกัน”

จากสมมติฐานข้อที่ 1 สามารถแยกพิจารณาได้ดังนี้

3.1 จากผลการวิจัย พบว่านักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของราไพพิทย์ ชีรนดี (2514) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาจำนวน 240 คน พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับ อาชูชานันท์ที่ศึกษากับเด็กอนุบาลในประเทศฟิลิปปินส์ พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชายไม่แตกต่างกัน

และสอดคล้องกับ ประหยัด ทองมาก (2519) ที่ว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมเพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง จะเห็นได้จากค่ามัธยฐานเลขคณิตด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาทั้งสองแผนในระดับที่สูง ($\bar{X} = 3.71$ และ $\bar{X} = 3.52$ ตามลำดับ) ซึ่งสอดคล้องกับ คารณี วงษ์อยู่น้อย (2517) ที่ว่า ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นผู้ที่มีความทะเยอทะยาน มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในชีวิตและอดทนทำงานที่ยาก คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคต และปรับปรุงตัวเองให้ดียิ่งขึ้น

3.2 นักศึกษาสาขาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความพึงพอใจในวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 5) ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ทั้ง 2 สาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับ เทพวรรณ สิงหนุต (2540) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจในวิชาชีพของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา ในระดับชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 พบว่ามีความพึงพอใจในสาขาวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ วิภา แดงเจริญ (2539) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีฐานะชั้นปีต่างกัน พบว่า นิสิตชั้นปี 2, 3 และ 4 มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูดีกว่าชั้นปีที่ 1 ส่วนนิสิตชั้นปี 2, 3 และ 4 มีทัศนคติต่อ

วิชาชีพครูไม่แตกต่างกันและสอดคล้องกับอัญชลี เวชชินินนาท (2525) ที่พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 กับ ชั้นปีที่ 4 มีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาล ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 นักศึกษาสาขาพลศึกษา และวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) และนักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 (ดังตารางที่ 6) ผลการวิจัยสอดคล้องสนับสนุนสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา และวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) กับนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ รัชนี วรรณโชค (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 330 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษاپริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ผ่านการสอบคัดเลือกจากทบวงมหาวิทยาลัย และ สอบคัดเลือกจากระบบโควต้า มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ผ่านการสอบคัดเลือก จากทบวงมหาวิทยาลัยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า กลุ่ม นักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกจากระบบโควต้า

จะเห็นได้ว่า จากคำกล่าวของ สภาวรรณ โคตรจรัส (2527) เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นประกอบด้วย องค์ประกอบด้านเข้าวิญญา องค์ประกอบด้านอารมณ์ และด้านสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การอภิปรายผล การศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ทั้งแผน ก. และแผน ข.

ผู้วิจัย ขออภิปรายผลความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น (แรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา) กับตัวแปรตาม (ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา) ดังนี้

4.1 แรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับค่า ($r = .22$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 7

สอดคล้องกับงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่พบว่า แรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางบวกกับสติปัญญา ความถนัด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยังขึ้นอยู่กับตัวแปรต่าง ๆ เช่น เพศ เชื้อชาติ ลำดับการเกิด การอบรมเลี้ยงดู ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

4.2 ความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ($r = -.18$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังตารางที่ 7) สอดคล้องกับการวิจัยเรื่อง “การศึกษาระยะเวลายาวเพื่อ

ประเมินผลหลักสูตรพยาบาล 4 ปี จากนักศึกษารุ่นปีการศึกษาเวลายาวเพื่อประเมินผล หลักสูตรพยาบาล 4 ปี จากนักศึกษารุ่นปีการศึกษา 2541 (กระทรวงสาธารณสุข กองงานวิทยาลัยพยาบาล, 2527) ที่พบว่า ความพึงพอใจในสภาพการศึกษา ในวิทยาลัยโดยส่วนรวมทุกด้านไม่มีความสัมพันธ์กันกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * โดยให้เหตุผลว่า เรื่องของความพึงพอใจเป็นสิ่งที่ไม่คงที่แน่นอน เมื่อประสบการณ์อาจเปลี่ยนแปลงได้ จึงไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับ ความสามารถด้านการเรียนของนักศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องของความสามารถเฉพาะตัวเป็นส่วนใหญ่

4.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความสัมพันธ์ในทางบวก ($r = .41$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย เพื่อนพัน โกลนท (2514) ได้หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนเฉลี่ย 3 ภาคเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นลินี นินทบดี (2531) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติ ต่อวิชาสังคมศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 497 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติ ต่อวิชาสังคมศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ความพึงพอใจในวิชาชีพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีความสัมพันธ์กันทางบวก ($r = .28$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังตารางที่ 8) สอดคล้องกับงานวิจัยของ เทพวรรณ สิงหนุตร (2540) ที่พบว่าความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปี 3 และปี 4 สาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา มีความสัมพันธ์ในทางบวก ($r = .08, r = .14$ ตามลำดับ) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ สุเทพ เมฆไรสง ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาพบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษานั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนวิชาพลศึกษา เพราะมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ไม่ว่าจำแนกตามเพศ ชั้นปี หรือภูมิภาคที่ตั้งของวิทยาลัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลความสัมพันธ์ของตัวแปรต้น ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา ดังนี้

4.5 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาของนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและวิทยาศาสตร์สุขภาพ (แผน ก.) มีความสัมพันธ์กันทางบวก ($r = .29$) อย่างไม่มี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังตารางที่ 7) สอดคล้องกับเฮนเดอร์สัน (1987) ได้ทำการศึกษา แรงจูงใจในการทำงานของครูกับการพัฒนาวิชาชีพครูของตนเองพบว่า ครูมีแรงจูงใจการทำงาน สูงจะพัฒนางานเองในการเลื่อนตำแหน่งและมีความพึงพอใจในการทำงานสูงกว่า

4.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาและเทคโนโลยีธุรกิจกีฬา (แผน ข.) มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ($r = .46$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 (ดังตารางที่ 8) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ รวีวรรณ เสดามร (2533) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจที่ไม่เหมือนกัน จึงเกิดความต้องการที่ต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจ ซึ่งเป็น สิ่งกระตุ้นให้บุคคล แสดงพฤติกรรมออกมาตามความต้องการโดยแรงจูงใจนี้ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ จนสามารถทำงานได้บรรลุเป้าหมาย